

vacích důvodech vůbec subjektivní stránkou přestupku, jímž uznal obžalované vinnými, a nezjišťuje v důsledku toho ony náležitosti subjektivní skutkové podstaty tohoto přestupku. Poněvadž rozsudek je podle toho stížen zmatkem podle § 281, čís. 9 a) tr. ř. a poněvadž pro nedostatek potřebných skutkových zjištění po stránce subjektivní nelze se vyhnouti ustanovení nového hlavního líčení, takže nejvyšší soud jako soud zrušovací ve věci samé rozhodnouti nemůže, bylo, aniž bylo třeba obírat se dalšími výtkami stížností činěnými rozsudku s hlediska zmatku podle § 281, čís. 5 tr. ř., odůvodněné zmateční stížnosti ve prospěch obžalovaných podané podle § 5 zák. ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878, za souhlasu generálního prokurátora již při neveřejné poradě vyhověti, napadený rozsudek zrušiti a věc vzhledem k tomu, že tu jde již jen o přestupek, přikázati příslušnému okresnímu soudu k opětovnému projednání a rozhodnutí. Okresnímu soudu, jenž se bude věcí obírat, bude při zkoumání otázky, zda bylo obžalovanými Antonínu Z-ovi pohroženo újmou v § 1 zák. o útisku uvedenou, přihlížeti k tomu, že vyhrůžkou (opovědí způsobení újmy) je projev, jímž pachatel chce jiné osobě (ohroženému) naznačiti a jí též způsobem pro ni poznatelným naznačuje, že má moc a zamýšlí opovězenou jí újmu buď sám nebo prostřednictvím jiného způsobiti.

Čís. 3684.

Požadavkům zákona (§§ 270 čís. 5, 281 čís. 5 tr. ř.) není vyhověno, uvádí-li rozsudek jen zdroje svého poznání, aniž se jejich obsahem v rozsudku obírá a podrobuje jej zákonnému zkoumání a hodnotění; nestačí ani poukaz na rozsudkový výrok.

(Rozh. ze dne 28. listopadu 1929, Zm I 566/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalované do rozsudku krajského soudu v Č. Lípě ze dne 21. června 1929, pokud jím byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem podle §§ 5 a 144 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc v rozsahu zrušení vrátil na soud první stolice, by ji znova projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost dovolává se důvodů zmatečnosti čís. 5, 7, 8, 9 a), 9 c) a 10 § 281 tr. ř. a jest jí přiznati oprávnění již pokud vytýká podle čís. 5 § 281 tr. ř., že pro výrok, odsuzující stěžovatelku pro zločin podle §§ 5 a 144 tr. zák., nejsou uvedeny důvody. Stížnost uplatňuje právem, že rozhodovací důvody, které napadený rozsudek pro svůj výrok uvádí, pozůstávají prostě v tom, že nalézací soud na základě doznání obžalovaných (bod II. 1, 2 rozsudku), pokud se týče na základě doznání obžalovaných, výpovědí dotyčných svědků a posudku znalce-kého (bod II. 3 rozsudku) bere za prokázanu skutkovou podstatu zlo-

činu stěžovatelce za vinu přičítaného v objektivním i subjektivním směru, aniž však uvádí, v čem trestná činnost stěžovatelčina spočívá po skutkové stránce. Je na snadě, že důvody rozsudkové nevyhovují zákonu. Podle čis. 5 § 270 tr. ř. má býti v rozhodovacích důvodech odsuzujícího rozsudku uvedeno s určitostí, které rozhodné skutečnosti a z jakých důvodů pokládá soud za dokázané, jakož i jakými úvahami soud byl veden při rozhodování o právních otázkách a při vyvrácení námitek obžalovaným přednesených. Rozsudek nevyhovující tomuto zákonnému předpisu, je zmatečný podle čis. 5 § 281 tr. ř. Požadavkům zákona není vyhověno, uvádí-li rozsudek jen zdroje svého poznání, aniž však se jejich obsahem v rozsudku obírá a podrobuje jej zákonnému zkoumání a hodnotění. Ani poukaz na rozsudkový výrok nestačí, zvláště když v souzeném případě výrok ten obsahuje jen zákonnou formuli skutkové podstaty podle §§ 5 a 144 tr. zák. a neuvádí žádné skutkové okolnosti, odpovídající jednotlivým zákonným znakům. Podle čis. 3 § 288 tr. ř. rozhoduje zrušovací soud ve věci samé, když byl za základ svého rozhodnutí položil ty skutečnosti, které sborový soud první stolice zjistil, nepřekročiv obžalobu. V souzeném případě rozsudek neobsahuje vůbec skutková zjištění. Podle toho, co uvedeno, jest se zmateční stížností souhlasiti, že nalézací soud neuvedl pro odsuzující výrok v pravdě žádné důvody. Poněvadž rozsudek je v důsledku toho podle čis. 5 § 281 tr. ř. zmatečný, nelze rozhodnouti zejména o právních námitkách stížností podle čis. 9 a) § 281 tr. ř. uplatňovaných. Odůvodněné podle čis. 5 § 281 tr. ř. zmateční stížnosti bylo proto za souhlasu generální prokuratury podle § 5 novely ku tr. ř. vyhověti již v zasedání neveřejném, rozsudek v napadené části zrušiti a, ježto nelze se obejiti bez nového hlavního přelíčení, bylo věc v rozsahu zrušení vrátiti na soud první stolice k opětovnému projednání a rozhodnutí.

Čís. 3685.

Ochrana vynálezů (zákon ze dne 11. ledna 1897, čis. 30 ř. zák.).

Skutková podstata přečinu podle § 97 pat. zák. může býti po stránce subjektivní dána nejen úmyslem přímým, uskutečněno-li něco z toho, co § 95 zákona označuje za porušení patentu, jakožto zlo přímo rozvážené a umíněné (§ 1 tr. zák.), nýbrž i eventuálním zlým úmyslem, jenž je tu, pokládal-li pachatel právu se přičící výsledek své činnosti sice jen za možný, jednal však přes to tak, že jest předpokládati, že by ho nebylo zdrželo od trestného jednání, ani kdyby byl předvídal, že trestnímu právu se přičící výsledek jistě nastane.

Přečin § 97 zák. pat. je činem dolosním; k jeho subjektivní podstatě nestačí pouhá nedbalost; jest jen takovou nedbalostí, kdyby pachatel mohl (musil) za náležité a povinné pozornosti v dotyčném směru dospěti k pochybnostem o trestní nezávadnosti svého jednání, nanejmen o jsoucnosti cizího práva patentového, pokud se týče o tom, zda svým jednáním nezasahuje v právo to, kdyby byl za věcí dále šel a vyšetřil, čeho třeba, — jestliže však tak daleko nedospěl, nesledovav, kam vedou pŕtahy.